

Žena je vždycky trochu kočka,

dej větší myš a ona počká.

1

Milan si musel přiznat neúspěch, dokonce totální, teprve devátá se chytila, udolal ji, doslova uhnal. Jako napsal Paolo Ruffilli: *Po všem, když spočinula/ na zádech: Měl jsem ji,/ dostal jsem ji.* Ale možná už přeháněl, pět let je pět let, kdy tu nebyl, jako dříve se plánovalo na pětiletky, a to byl pěkně dlouhý časový úsek. Ten devátý pokus se mu zdál i něčím symbolický, jako se kdysi ve škole učili o Erenburgově Deváté vlně, knihu ovšem nečetl, jen se naučil obsah k maturitě, donutil se od tohoto autora přečíst jen Dýmky, které ho dokonce zaujaly. Jejich učitelka češtiny se o tomhle spisovateli v osmdesátých letech zmiňovala jako o něčem tajemném a málem zapovězeném, Erenburg prý napsal i román Tání, ve kterém naznačoval změny v sovětském systému, samozřejmě k lepšímu, pak ale přišel Gorbačov a kde byl Sovětský svaz? Milan si i vzpomněl, že ta jejich učitelka asi už něco pamatovala, vyprávěla jim, jak ruští vojáci si za druhé světové války balili machorku do novin, ale s výjimkou článků, pod kterými byl podepsán Ilja Erenburg. Vůbec byl prý zázrak, že přežil Stalinovu éru, navíc byl Žid, a téhle rase tam stejně jako nacisti nebyli nakloněni. I pro tuhle dobovou výjimečnost měla Kleinová, tak se tak kantorka jmenovala, ale už mimo katedru, možná kuriózně pravděpodobné vysvětlení, že byl sovětský špión. Jak jinak, myslel si tenkrát Milan, ale přesto v rozporu s jistými charakteristickými sklony k riziku mlčky a pro jistotu jen sotva znatelně pokyvoval hlavou na souhlas.

Opravdu si myslel, když se vrátil do Prahy, že bude žít jako kdysi, ale z těch dříve dvaceti až pětadvacetiletých holek a nanejvýš třicetiletých žen byly po pěti letech jeho nepřítomnosti už opravdové ženské včetně pár kil navíc, v průměru tak u každé o dvě libry na rok, jak jim decentně říkal, aby dal při každé příležitosti najevo, že tu po celou dobu nebyl a kde byl,

ačkoliv u těch, které měly děti, vlastně jen dvě z nich, jejich začínající obezitu chápal. Ale že ani u jedné hned napoprvé neuspěl, byl debakl, až u Hanky, ale ta už spíš patřila k druhé garnituře. A rozhodně nebyla tou devátou vlnou v pravém slova smyslu, ta je prý vždycky na moři nejsilnější, a proto se tak i ten Erenburgův román po ní obrazně jmenoval. Hanka ji v žádném případě nepřipomínala.

V těch nepřítomných letech si vlastně všechny denně před usnutím připomínal a vybavoval si je, prožíval s nimi, co kdysi ve skutečnosti a u mnohých i něco navíc, kdy už pracovala jeho fantazie, co by si byl přál tenkrát i tehdy, ale byly to nakonec jen takové pragmatické zkratky, účelové obrazové sekvence, asi by se zděsily, kdyby jim vyprávěl, v jakých situacích si je představoval, ačkoli ten rejstřík zas tak bohatý nebyl, konečně jako jsou tyhle intimní kontakty svou jednostranností brzo až nudné, pokud ovšem člověk není odkázán právě jen na tu představivost, což byl na dost dlouhou dobu pro chlapa jeho případ.

Aby však byl spravedlivý, Hanka byla popravdě na konci těch privilegovaných, které preferoval, byly pro něho jedničkami, a na začátku těch, kterými by nepohrdl, kdyby nic jiného nezbývalo, což se nakonec stalo skutečností, takže po návratu byla výsledkem jeho prvního kontaktážního kola, pokud by chtěl parafrázovat svého polojmenovce Milana Kunderu, jen jakási příliš netěšící plichta. Pohořel sice u těch lepších, ale naneštěstí neskončil u nejhorších.

"No, to jsem měla vědět!" řekla Hanka s překvapivou upřímností a rozšířily se jí panenky, když Milan zpomaloval jízdu u krásné vily. "Doufám, že mě jen nenapínáš a nerozjedeš se hned dál!"

jako by se sama obávala, nejspíš jen naoko, téhle nepříjemné možnosti, navíc i proto, že si Milan kdysi na podobné kanadské žerty potrpěl.

"Myslíš si, že bych s takovým vozem," kývl hlavou kamsi dozadu, "mohl zastavit u nějakého paneláku nebo zbořeniště?"

vjížděl pomalu do vrat garáže, které se automaticky začaly otvírat na fotobuňku.

Hanku trochu překvapilo, proč zrovna otočil hlavu k zadním sedadlům, jako by nejdůležitější část jeho přepychového automobilu byla vzadu, ale raději se zeptala něco jiného: "Co je to vlastně za auto?"

"Neříkej, že nepoznáš mercedes!"

"Měla jsem v životě jenom trabanta a toho mi ještě musel darovat brácha, když už se do něho bál vsednout!"

"Za pár let bude mít trabant větší cenu než tenhle mercedes!" zaprorokoval si.

"Tak byla asi chyba, že jsem se ho zbavila, co?"

"Jistě!"

"Jenže on se mi rozpadl!"

"Škoda..."

"Někde jsem četla, že s mercedesem nikdy nejezdí majitelé, ale najatí řidiči..."

"Někdy není dobré, když lidi moc čtou, zvláště řidiči. I ženské..."

"Jseš pěkně šovinista!" stačila mu ještě vmést do tváře, ale Milan už vypnul motor, vylezl z auta a otevřel jí na druhé straně dveře s přehnanou galantností.

"Takhle jsem si vždycky představovala život!" vystoupila z vozu a vypnula hrud'. "Jsem šašek, co?" ohodnotila vlastní výstup dřív, než Milan něco řekl. "Kdybych aspoň měla pořádný prsa..." neměla asi navíc svůj den.

Chtěl jí na její málem pokořující reakce něco říct, ale na nic vtipného si nevzpomněl a tak radši mlčel.

"Máš tu perfektně uklizeno," rozhlédla se kolem. "To když jsem v bráchově garáži..."

"Nemám tu vůbec uklizeno, ale ještě jsem tu po kolaudaci nic nestačil zaneřádit," otvíral jí dveře do chodbičky, která vedla přímo do haly. "Konečně, počítám s tím, že mi tenhle barák pomůžeš zařídit!"

"Já?" zahrála překvapenou zděšenost a dokonce na sebe ukázala prstem. "Já jsem si nedokázala zpříjemnit ani pokoj na koleji!"

přiznávala. "Na takovou práci si objednej někoho jinýho!"

"Ty bys tady někoho jinýho snesla?"

"Jak to já?" teď už překvapenou nehrála. "Ty chceš, abych tu s tebou bydlela?"

"A co jinýho, proč bych tě zval?" pomáhal jí z kabátu. "Zítra dojedeme pro tvé věci!"

"Pro jaké věci?"

"Snad někde něco máš, ne?"

"Snad..."

"Tak vidíš!"

"I když jsem na nic?"

"Na něco snad jsi, ne?" přitáhl ji k sobě.

"Taky nic moc," decentně se vyprostila z jeho objetí. "Ale když už ses zmínil, jestli bych tu někoho jinýho snesla, tak já jsem přece nemluvila o nějaké ženské... Řekla jsem, aby sis na takovou práci objednal někoho jinýho... A to snad pořád mužskej rod je, ne?" usmála se, aby dala najevo, že svá slova nemyslí vážně. "No, ne?" tvářila se opět překvapeně, když vstoupili do velkého obývacího pokoje. "Co tu chceš, Milane, prosím tě, ještě zařizovat?"

"Mám radost, že tě ještě něco zaskočí... Takových lidí je málo... Možná tak děti," připustil, "ale ty už taky moc ne, jsou zkažený z televize a internetu... Ale to je jediná zařízená místnost v domě, vzpomněl si, na co se ptala. "A pak jsou v jednom pokoji na zemi matrace..."

